

20 MILIJONŲ PARDUOTŲ KNYGŲ
NR. 1 BESTSELERIŲ AUTORIUŠ, IŠVERSTAS Į 40 KALBŲ

KEPLER

JŪREIVIS

„Tikras
įtampos
virtuozas.“

— THE NEW YORK TIMES

obuolys.

KEPLER

JŪREIVIS

Novelēs

Vertē
JOLITA NAVICKIENĒ

Turiny

FAUST	7
Klounas ir veidrodis	71
Vertigo	117
Labirintas	185
Jūreivis	209
Demonų paroda	343

FAUST

Prieš devyniolika mėnesių

Barenco jūroje virš pilkšvai juodų Šiaurės jūros bangų žemyninio šelfo link skrenda sraigtasparnis. Antrasis pilotas, radijo ryšiu susisiekęs su naftos platforma ir pranešęs, kad artėja, pajunta, kaip jo nugarą išpylė prakaitas, o rankos beveik nebeklauso.

Jis žvilgteli į kapitoną prie valdymo svirčių. Jo akiniuose nuo saulės atspindi pilkas dangus.

Jų keleivis – Rusijos oligarchas Andrejus Kalininas, prisisėgęs saugos diržų, kryžmai juosiančiu blizgantį kostiumą ir prasegtus marškinius.

Antrasis pilotas drebančia ranka nusibraukia lūpas.

Tai neįmanomas pasirinkimas – sandėris su pačiu velniu.

Prieš išvykdamas jis vaizdo ryšiu matė, kaip kažkas nufilmavo jo seną motiną, sėdinčią nediduko stiklo pluošto katerio priekyje, toli juodoje jūroje.

Ant jos lieso kaklo buvo užkabinta stora grandinė. Sunkios grandinės gale buvo pritvirtintas didžiulis betono luitas su raudonai nupieštu liūdnu veiduku.

Motina, sudėjusi savo raukšlėtas rankas, verkdamą prieš kamerą maldavo pasigailėti jos gyvybės, o palei skruostus neramiai siūbavo jos dailiausi perlų auskarai.

Pakreipus pagrindinio rotoriaus pasvirimo kampą sraigtasparnio burzgimas pasikeičia.

Antrasis pilotas žvilgteli į Kalinino saugos diržą, žino, jog tam, kad išgelbėtų savo mamą, privalo laikytis plano: pasukus į kairę, paspausti sagties mygtuką ir jį išstumti.

Širdis smarkiai daužosi.

Jis negali to padaryti.

Nesąmonė, tai neįmanoma.

Pažvelgęs tiesiai į priekį jis mato naftos platformą. Vėjas stiprus, didelės bangos putodamos daužosi į įrenginį.

DABAR

Ryto miglose prie jaunų berželių gojelio staiga pasirodo pasakiškai gražus taurusis elnias.

Tylą sutrikdo žiogų čirpimas.

Erikas, grįžęs prie visureigio pasiimti kuprinės, žvelgia į medžiotojų būrelį, laukiantį jo pavėsinėje.

Buvo tik penkta valanda, kai viešbučio fojė jis pasisveikino su trimis vyrais, nešinais išskirtiniais pirmos klasės šautuvais.

Jis nėra tikras, ar žino jų visų vardus, nes, kaip įprastai, buvo per daug susikonscentravęs tiesdamas ranką ir prisistatydamas, kad priimtų naują informaciją.

Žinoma, jis pažįsta fondų valdytoją Danielį Vachtmaisterį, mano, kad Danielio svečias vardu Rogeris, bet neįsivaizduoja, kuo vardu kartu su jais atvykęs žilaplaukis advokatas.

Trys vyrai ką tik užėmė savo vietas. Erikas netrukus juos lydės į medžioklę viešbučiui priklausančioje teritorijoje. Iki pat pusryčių.

Aplink ramu.

Purvinose padangų vėžėse mėtosi blizgus baltyminio batonėlio popierėlis.

Elnias budriai pakelia galvą ir pakraipo ausis. Jam ant šlaunies matyti įbrėžimai. Didžiulis gyvūnas akimirką stovi visiškai nejudėdamas, paskui nuleidžia galvą.

Pasigirsta šūvis. Aidas nuvilnija per visą slėnį.

Erikas padeda kuprinę ant žemės.

Elnią kliudė kulka, jis susvyruoja. Kraujas iš žaizdos pliūpteli ant šviesiai žalios žolės.

Antras šūvis paleidžiamas anksčiau, nei elnias spėja pabėgti.

Gryno vario kulka pataiko į kairę priekinę koją, tiesiai virš kelio sąnario.

Elnias pasvyra į šoną, koja kybo kaip skarmalas.

Eriko kūną užplūsta adrenalinas, jis bėgte pasileidžia medžiotojų būrelio link. Girdi juoką ir jų pokalbio nuotrupas.

– Geras šūvis, – juokauja Rogeris.

– Čia tik žaidimas...

Elnias baubia iš skausmo, klupdamas bando pabėgti. Erikas pribėga prie Vachtmaisterio ir pakelia šautuvo vamzdį. Nuaidi trečias šūvis.

Nuo šlapynės toluomoje pakyla būrys rusvų krantinių tilvikų.

– Kokio velnio? – suriaumoja Vachtmaisteris ir atitraukia šautuvą.

– Išimkit šovinį! – griežtai paliepia Erikas.

– Ramiai, – šypteli žilaplaukis advokatas.

Elnias klupdamas porą žingsnių pacina ir sunkiai nugriūna ant šono priešais purviną šlapynę. Rogeris nusikvatoja burną prisidengdamas ranka.

– Jūs negavote leidimo šaudyti, mes nusižengėme taisyklėms, – sako Erikas.

– Atsiprašau, bet tikrai nenorėjau praleisti tokios progos, – aiškina Vachtmaisteris, jo lūpos ir smakras įsitempia.

Erikas Djageris stovi priešais tris vyrus. Jis visa galva aukštesnis už aukščiausiąjį iš jų, plačiapetis ir raumeningas. Jam tik trisdešimt penkeri, bet veidas įdegęs ir išvagotas raukšlių. Jis jau septynerius metus dirba Eriksbergo viešbutyje gyvūnų priežiūros vadovu ir Blekingės medžioklės parke.

Jis nėra medžioklės priešininkas, atvirkščiai, mano, kad žvėriena yra daug geresnis pasirinkimas nei tai, ką siūlo gyvulių auginimo pramonė, bet jam visada buvo sunku pakęsti arogantiškus arba paniką rodančius svečius.

– Išimkit šovinį, – susitvardydamas pakartojo Erikas. – Antraip medžioklė baigta.

Elnias baubia, spardosi užpakalinėmis kojomis, bandydamas atsistoti. Jam nepavyksta, po kurio laiko nuleidžia galvą ir gaudydamas orą kvėpuoja.

– Pribaik jo kančias, Diki, – prislopintu balsu ištaria advokatas.

– Gerai, draugai, dabar klausykite, – sako Erikas, jausdamas, kaip kaista jo skruostai. – Jūs norite jaudulio, trofėjų, istorijų, tai ne mano reikalas...

– Taip, – įsiterpia Rogeris.

– Bet aš laikausi taisyklės, – tęsia Erikas, bandydamas nusikratyti sumišimo, – kad medžioklė skirta tik populiacijai reguliuoti, nes šioje aplinkoje nėra natūralių priešų.

Rogeris pašaipiai švilpteli, bet tuo pat metu jo akyse žybteli tarsi kandumas ir kerštingumas.

– O mes ne natūralūs? – šypsodamasis paklausia jis.

– Tai ne tik saugumo klausimas, tai absoliuti taisyklė: niekas nešauda, kol aš neduodu leidimo, – sako Erikas.

Advokatas gūžteli pečiais ir pažvelgia į kitus.

– Nenoriu būti nemandagus, bet, manau, jūs neteisingai suprantate savo darbą, – sako Vachtmaisteris. – Mes nemažai sumokėjome už šią medžioklę ir...

– Bet...

– Tylėk, – jį pertraukia Vachtmaisteris. – Tylėk ir duok leidimą, jei supranti, ką sakau.

Erikas nuleidžia akis ir sunkiai nuryja seiles. Advokatas kažką pašnibžda Vachtmaisteriui į ausį. Elnias prunkščia ir savo didingais ragais rausia purvą.

Vachtmaisteris įstato kulką, pakelia ginklą, per optinį taikiklį nusitaiko į gulintį elnią ir iššauna. Kulka palieka didelę žaizdą blyškiame gyvūno pilve. Ant žemės pasipila kraujas, pasileidžia žarnos. Elnias guli ant šono gaudydamas orą, spardosi, iš paskutinių jėgų bandydamas stotis.

Kai septintą ryto medžioklė baigiasi, Erikas parveža vyrus į viešbutį pusryčiauti, gauna perdėtai didelius arbatpinigius ir grįžta pasirūpinti sumedžiotais gyvūnais – tauriuoju elniu ir dviem muflonais.

Išdorojęs ir išvalęs vidurius, jis nugabena gyvūnus į skerdyklą, nudiria jiems kailį ir pakabina šaldytuve, kad vėliau, atsižvelgiant į medžiotojų pageidavimus, išpjaustytų mėsą ir užkonservuotų ragus bei kaukoles.

Erikas, nusiprausęs po dušu ir persirengęs, sutvarko būtinus dokumentus, o tada sėda į savo „Volvo“ ir nuvažiuoja į Hestarydo mokyklą pasiimti sūnaus.

*

Mokyklos kieme Orlandas kalbasi su trimis mergaitėmis iš tos pačios klasės, spardo kamuolį. Jis vilki baltus marškinius ir turkio spalvos kelnės su žolės dėmėmis ant kelių.

Du berniukai, sėdintys ant parko suoliuko atlošo, šaukia jam visokius dalykus ir mėto į jį akmenukus. Orlandas juos ignoruoja, bet jo veide vis tiek matyti įtampa.

Orlandui vienuolika metų, bet pagal savo amžių jis mažas ir smulkus, blyškios odos ir tamsių, gražių, iš mamos paveldėtų akių.

Jo klausia tokia silpna, kad norėdamas bendrauti ir dalyvauti pamokose jis privalo naudotis klausos aparatu.

Kai Inesė jam kažką pasako, jis atsisuka ir pamatęs savo tėtį pamojuoja. Erikas gestu parodo jam ateiti ir sėstis į automobilį.

Orlandas savotiškais šokio judesiais atsisveikinęs su mergaitėmis pakelia nuo žemės kuprinę ir atbėga į automobilių stovėjimo aikštelę.

Jiedu važiuoja namo, į mažą raudoną namelį prie Morumo upės. Gili, srauni upė plačiu vingiu teka žemiau obelių sodo.

Erikas paveldėjo namą iš savo dėdės ir pats jį suremontavo: pakėlė sijas, paaukštino lubas, apšiltino žiemai, įrengė virtuvę ir modernų vonios kambarį.

Kol Erikas orkaitėje kepa lašišą su daržovėmis, virtomis šviežiomis bulvėmis ir grietinėlės padažu su šafranu, Orlandas padengia stalą ir pripildo grafiną ledinio vandens.

Jiedu valgo prie mažo valgomojo stalo su trimis kėdėmis.

– Kaip šiandien sekėsi? – klausia Erikas, tą patį pakartodamas gestų kalba.

– Gerai...

– Ar nori, kad pasikalbėčiau su tavo mokytoja apie tuos berniukus, kurie prie tavęs kabinėjosi? – paklausia jis.

– Ne... man nerūpi, jie tik erzina, nes anksčiau aš pravirkau.

– Kodėl?

– Išsigandau, kai pasakė, kad turėsiu būti vartininku futbolo rungtynėse, – prisipažįsta Orlandas.

– Natūralu bijoti, – sako Erikas.

– Žinau, tėti.

– Aš irgi šiandien bijojau.

– Tikrai?

Erikas padeda stalo įrankius, atsigeria truputį vandens, pastato stiklinę ant stalo ir papasakoja apie medžiotojus, kad bandė jiems paprieštarauti, bet neišdrįso atsilaukyti ir nuėjęs atsisėdo į visureigį.

– Galėjau nutraukti medžioklę, – prisipažįsta jis. – Bet nenorėjau didelio kivirčo, man reikia šio darbo... ir aš myliu beveik viską, kas su juo susiję. Pavyzdžiui, vakar buvau šalia, kai gimė veršelis.

– Mačiau instagrame.

– Buvo tiesiog fantastiška...

Jie kartu tvarkosi virtuvėje, nurenka ir nuvalo stalą ir išplauna indus. Erikas padeda Orlandui atlikti namų darbus, kol ateina laikas valytis dantis ir praustis. Kadangi rytoj jam laisva diena, Erikas, sūnui užmigęs, ketina atsisėsti ant sofos su stikline salyklinio viskio ir šiek tiek paskaityti.

Orlandas palenda po antklode, padeda galvą ant pagalvės ir savo didelėmis akimis žiūri į Eriką.

– Laikas miegoti – rytoj Morumo nacionalinė šventė.

– Inesė ir Ana ten bus, – šypsosi Orlandas.

– Kaip smagu.

Erikas atsisėda ant lovos krašto ir paglosto sūnui skruostą.

– Papasakok vėl apie mamą.

– Tą patį kaip visada? – klausia Erikas.

– Tą patį kaip visada, – linkteli Orlandas.

– Mes susitikome vieną vasarą Kopenhagoje ir labai labai vienas kitą įsimylėjome, – pradeda Erikas ir mato, kaip Orlandas stengiasi nesišypsoti. – Negalėjau patikėti, kad tai tiesa. Tavo mama buvo tokia graži, tokia protinga... o aš buvau kvailas ir bjaurus.

– Ne, – nusijuokia berniukas.

– Ne, bet aš buvau tiesiog paprastas vaikinys, sutikęs persų deivę, – pasakoja Erikas, o jo akyse pasirodo ašaros.

– Ir tada vėl atėjo vasara, – primena Orlandas.

– Vėl atėjo vasara... ir mes sulaukėme tavęs. Tu buvai pats nuostabiausias vaikas, kokį tik galima turėti, mes turėjome trejus laimingus metus, pačius laimingiausius... Bet keli kvaili žmonės pasakė, kad tavo mama turėtų sėdėti kalėjime, nors ji nebuvo padariusi nieko blogo.

– Ir tada ji norėjo, kad pabėgtume į Kubą, – sako Orlandas.

– Taip, bet aš nebuvo toks drąsus kaip tavo mama, tau buvo tik treji, ir aš norėjau, kad būtum saugus, eitum čia į mokyklą, turėtum savo draugų, matytumeisi su močiute...

– Viskas gerai, tėti, tai ne tavo kaltė.

Sakydamas „labanakt“, Erikas vis dar jaučia gumulą gerklėje. Orlandas nusiima klausos aparatą, pasideda jį ant naktinio staliuko ir užmerkia akis.

Uždaręs sūnaus kambario duris, Erikas nueina į virtuvę. Iš spintelės paėmęs sunkaus stiklo viskio taurę sustoja prie lango, žvilgsnį nukreipęs į tamsias medžių viršūnes ir šviesų dangų.

Jis galvoja apie tą laiką, kai ką tik buvo susipažinęs su Mona. Iš tikrųjų jis jautė skepsį, nes ji buvo prieglobsčio prašytoja. Jis daug galvojo apie kultūrinius skirtumus tarp Švedijos ir Irano ir nerimavo, kad juo pasinaudos arba kad bus įtrauktas į konfliktus.

Bet ji neprasė iš jo nieko daugiau, tik meilės. Buvo šiuolaikiška, savarankiška, išsilavinusi, iškalinga ir nekenė dvasininkijos, mulų ir patriarchato.

Žinoma, jis iškart pamatė, kokia ji graži: išdidžiai pakelta galva, šiltai rudos akys, tamsus kontūras aplink lūpas, dviprasmiška šypsenėlė, žvilgančios garbanos, pečiai ir aukštas liemu, lieknos kojos ir pėdų išlinkimai.

Po mėnesio jis jau buvo ją beprotiškai įsimylėjęs.

Ji sirgo sunkia ADHD forma, bet pažinojo vieną danų gydytoją iš Abadano, kuris jai padėjo tinkamai parinkdamas vaistus.

Sunku pasakyti, kaip ji būtų jautusis be jo pagalbos, bet, žiūrint Eriko akimis, ji buvo tikras viesulas: impulsyvi, dažnai nerami ir nemieganti ištisas naktis.

Kai jam pagaliau pavyko ją įtikinti apsigyventi kartu, atrodė, tarsi jo mažą namelį ji būtų pripildžiusi šventės.

Jam patiko jos perdėti posakiai ir tai, kad grįžusi namo ji visada persų kalba sušukdavo „mano gyvenimo meile, mano mylimas karaliau“.

Jis ją mylėjo ir, kai ji pastojė ir pagimdė jų vaiką, jis tarsi prarado save, suvokė, kad nebėra svarbus savo paties gyvenime. Žinoma, kartais jis būdavo egoistiškas, bet jo širdis buvo jos ir Orlando rankose.

Vasaromis jie patiesdavo persišką kilimą ant žolės prie plataus upės vingio, pusryčiaudavo ar pietaudavo ir žaisdavo su Orlando.

*

Orlandas paskrudina dvi riekės duonos, padeda jas į dvi lėkštutes, užtepa sviesto ir uždeda sūrio bei marmelado. Vieną lėkštutę padeda priešais Eriką, sėdintį prie virtuvės stalo su puodeliu stiprios kavos ir skaitantį naujienas savo „iPad“ planšetėje.

– Rytais aš nebūnu alkanas, – juokaudamas atsidūsta Erikas.

– Pamėgink truputį pavalgyti, – kantriai pataria Orlandas.

– Ar privalau? – gestais parodo Erikas.

– Antraip būsi pavargęs ir irzlus, juk žinai, – sako berniukas ir nusisuka, kad paslėptų šypseną.

Po pusryčių Erikas pastato Orlandą ant klozeto dangčio ir padeda jam nusilakuoti nagus rožiniu laku. Kol berniukas stovėdamas pučia į pirštus, Erikas skutasi priešais veidrodį.

Po keturiasdešimties minučių jie įvažiuoja į pievoje įrengtą laikiną automobilų stovėjimo aikštelę, aptvertą oranžinėmis juostomis, ištemptomis ant plastikinių kūgių.

Šviečia saulė, kvepia žole ir saulės įšildyta žeme.

Orlandas apsirengė purpurinius, blizgius marškinius ir užsimaukšlino rožinę kaubojišką skrybėlę. O Erikas tik persibraukė pirštais per plaukus ir apsilvilko švarius marškinėlius.

Jie eina paskui žmonių srautą, pračję pro eilę kilnojamų lauko tualetų, artėja prie mugės prekystalių ir atrakcionų.

Vyrai senoviniais kostiumais ir skrybėlėmis iš irklinių valčių ramiai tekančiame vandenyje tradiciškai gauda lašišas.

Erikas laiko Orlandą už rankos ir jaučia jo nerimą įžengus į daugybės žmonių, lojančių šunų, cukraus vatos ir ledų, muzikos, kosminių laivų karuselių, vėjo malūnėlių, saldinių, zefyrų ir pyragaičių, rūkytos lašišos, papuošalų, odos dirbinių, dešrainių, šokolado rato ir loterijų, kuriose galima laimėti didžiulį katiną Gustafą, knibždėlyną.

Vyras nė nepastebi, kai atsisukdamas savo kuprine netyčia trinkteli mergaitei į galvą. Mama pakelia ją ir garsiai bučiuoja į skruostus, kol ji vėl pralinksmėja.

– Jei mano mama yra kiečiausia pasaulyje, – sako Orlandas, – kodėl ji norėjo...

– Ji tokia ir yra, – atsako Erikas.

Iš garsiakalbių prie nedidelės scenos pasigirsta cypimas. Tėvai fotografuoja du vaikus su išpaišytais veidais.

– Tai kodėl ji tada norėjo pabėgti? Kodėl ji slepiasi, jei...

– Todėl, kad privalo, – pertraukia ji.

– Tik neatrodo labai drąsu – bėgti ir slėptis, kai...

– Kodėl apie tai kalbi? – griežtai pertraukia Erikas.

– Aš tik...

Orlandas nuliūdęs nutyla ir nosisuka.

– Atleisk, bet tai svarbu, tavo mama geriausia... beveik visame kame.

– Gerai, – sumurma berniukas.

Jis sustoja prie prekystalio ir paliečia blizgius marškinėlius su Teilor Swift atvaizdu.

– Ar nori, kad nupirktume...

Eriką kažkas stipriai stumteli į nugarą ir jis žengia du žingsnius į priekį, kad atgautų pusiausvyrą. Kai atsisuka, jam į veidą ir ant marškinių užpurškia raudonų dažų.

Žmonės atsitraukia.

Erikas nusivalo dažus nuo akių.

Priešais jį stovi dvi jaunos moterys su auskarais antakiuose ir lūpose, tatuiruotėmis, juodais džinsais ir berankoviais marškinėliais. Viena, kurios šviesūs plaukai supinti į dredus, filmuoja jį telefonu. Kita, plonais, šviesiai mėlynais plaukais, laiko purškiamų dažų balionėlį.

– Žiūrėkit, mes pačiupom suknistą gyvūną kankintoją, – suspiegia švie-siaplaukė. – Jis uždirba krūvą pinigų iš impotentų senių, kurie šauda prira-kintus gyvūnus.

– Sveiki visi, jo vardas Erikas Djageris, jis gyvena Morume...

– Na, gerai, – pasako jis ir ramindamas jas iškelia abi rankas.

Moteris mėlynais plaukais bando dar papurkšti jam į veidą, bet jis, nustū-męs jos rankas, bando paaiškinti, kad yra diplomuotas veterinaras.

Jaunos moterys juokdamosi nubėga, prasibrauna pro eilę prie karuselių ir dingsta. Erikas stengiasi atgauti ramią, atlaidžią veido išraišką ir atsikusęs nusišypso.

– Aš gerbiu jų požiūrį į...

Jis nutyla pamatęs, kad prie prekystalio Orlando nebėra. Kažkas jau min-do ant žemės numestus jo blizgius marškinėlius.

Erikas bando paskambinti Orlandui, bet telefonas išjungtas arba išsikrovęs.

Jis nueina, dairydamasis aplinkui, bandydamas pamatyti sūnų tarp žmo-nių ir pasitraukdamas iš kelio klounui ant kojūkų.

– Orlandai! – šaukia jis ir su didėjančiu nerimu veržiasi į priekį. – Or-landai!

Muzika iš karuselės skamba kaip iš milžiniškos muzikinės dėžutės. Ver-kiantį kūdikį kažkas priglaudžia prie krūtinės.

Ant žemės priešais sporto klubo loteriją Erikas pamato rožinę Orlando skrybėlę. Pagyvenęs vyras veda vaiką su pledu ant pečių vandens link.

Erikas stumiasi į priekį, kažkas pameta savo dešrainį, į dangų pakyla trys raudoni balionai. Sportinis vežimėlis vienu ratu užstringa už stalo su termosais ir popieriniais puodeliais.

Jis nustumia vyrą su plastikiniu vikingų šalmu ant galvos ir pasileidžia paskui tą pagyvenusį vyrą.

– Atsiprašau, – šaukia jis.

Vyras atsisuka, ir Erikas pamato, kad tai maža mergaitė, apgaubta pledu. Ji laiko nykštį burnoje ir glaudžiasi prie vyro klubo.

Visai šalia Eriko ausies prazvimbiamus.

Augančios panikos apimtas Erikas ieško Orlando tarp prekystalių, veržiasi pro žmones. Pagalvojęs, kad galbūt jis nuėjo prie automobilio, nubėga į stovėjimo aikštelę.

Jis pamato juodą furgoną, šiek tiek per greitai atbulomis išvažiuojantį iš savo vietos, ir puola prie jo, atsistoja priešais ir uždeda dideles rankas ant variklio dangčio.

Variklis nutyla, atidaręs duris išlipa vyras su akiniais nuo saulės ir pražilusiu ožio barzdele.

– Kas atsitiko?

– Mano sūnus dingo, ir aš turiu paprašyti jūsų atidaryti automobilį, – sako Erikas, stengdamasis išlaikyti balsą ramų.

– Nesuprantu.

– Turiu apžiūrėti jūsų automobilį, – sako Erikas.

Vyras apeina aplink ir atidaro galines duris. Vidus tuščias, išskyrus kelis tvirtinimo diržus ant grindų ir nedidelę įrankių dėžę gale.

– Patenkintas?

Erikas nosisukęs nubėga prie savo automobilio, bet ten berniuko irgi nėra.

Iš stovėjimo aikštelės išvažiuoja pikapas su žaliu brezentu dengtu kėbulu ir dingsta plentu.

Erikas grįžta į mugę, šaukdamas Orlandą.

Širdis smarkiai daužosi.

Praeidamas pro užiantį pripučiamos pilies kompresorių pažvelgia po brezentu.

Ausyse spengia.

Apsižvalgęs nubėga žemyn link plačios upės, kur žvejoja vyrai. Šalia vienos valtys į vandens paviršių stipriai pliaukšteli lašiša. Ištykšta saulėje žvilgantys vandens lašai. Ant kranto stovintys žmonės ploja visa tai filmuodami.

*

Praėjus keturioms dienoms po Orlando dingimo, paryčiais Erikui vyksta porą valandų pamiegoti sėdint, ant kelių pasidėjęs kompiuterį, rankoje laikant telefoną. Jis sapnuoja, kad Orlandas, nors jau didelis, yra su sauskelnėmis ir keturiomis ropoja po sunkvežimiu. Iš panikos Erikas pašoka iš miego, telefonas bumbteli ant kilimo. Kelias sekundes jis mano, kad praleido Orlando skambutį, bet greitai įsitikina, kad niekas jam neskambino.

Erikas jau kelis kartus kalbėjosi su policija; jie skyrė didelius išteklius, išskvietė regiono kriminalinės paieškos šunis, į upę leidosi du narai. Jis susisiektė su visais Orlando mokyklos mokinių tėvais ir mokytojais ir paprašė jų pasikalbėti su vaikais.

Vakar dingusių žmonių organizacija surengė paiešką, kurioje dalyvavo beveik trys šimtai savanorių. Vakare paieška buvo nutraukta, bet Erikas tęsė paiešką savarankiškai. Paskambinęs į policiją jis pareikalavo sraigtasparnio su termovizoriumi, susikivirčijęs su jais rėkė į telefoną.

Jis apieškojo visą Morumą, nesidrovėdamas ėjo į privačias valdas ir prie namų, ignoravo lojančius šunis, žiūrėjo pro langus ir atidarinėjo sandėliukus bei svečių namelius.

Šiąnakt apie antrą valandą Orlando mokytoja rado Eriką sėdintį ant žvyrkelio prie futbolo aikštelės. Jis buvo sutrikęs, nuo pat dingimo nevalgęs ir nemiegojęs. Prilaikydama jo stambų kūną, ji nusivedė jį namo ir pašildė sriubos. Jis šiek tiek pavalgė, bet tada nuėjęs į vonios kambarį viską išvėmė, o paskui tęsė paiešką.

Skaitykite likusius
364 iš **384** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Tamsa turi daug veidų. Kiekvieną jų atskleidžia vis kita istorija.

Šešios istorijos. Šeši skirtingi pasauliai. Ir vienas bendras jausmas – saugių vietų niekur nėra.

Kiekvienas puslapis pulsuoja įtampa. Kiekviena scena verčia sulaikyti kvapą. Autoriai meistriškai kuria atmosferą, kurioje susitinka skirtingi likimai ir situacijos, o skaitytojas ne tik stebi – jis pats tampa šių istorijų dalimi ir nuolat verčiamas savęs klausti: ką aš daryčiau jo vietoje?

Knygoje pasakojama:

- apie sandėrį, kuris atrodo neišvengiamas, kai brangiausias žmogus tampa įkaitu;
- apie tai, kas nutinka, kai kaukė ima gyventi savo gyvenimą;
- apie kontrolės praradimą, kai realybė ima slysti iš po kojų;
- apie žmogų, įstrigusį ne tik erdvėje, bet ir savo pasirinkimuose;
- apie pavojingą kelionę, kurioje riba tarp aukos ir agresoriaus beveik išnyksta;
- apie šurpią refleksiją apie blogį, kuris kartais slepiasi visai šalia.

„Jūreivis“ – knyga, kurią galima atsiversti bet kur... bet užversti bus sunku.

Knudsenas, Eva Marie Rundqvist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorlai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbu ir Stiegu Larssonu.

Skaityk.
Komentuok.
Sek.

linktr.ee/obuolys.lt

ISBN 978-609-484-972-5

Grožinė literatūra > Detektyvas